

Op het kantoor van de advocaat van Antea worden de laatste plooien gladgestreken voordat de handtekeningen worden gezet. Een paar uur later begeeft het hele gezelschap zich naar het notariskantoor. Frank loopt met een groot aantal mappen onder zijn arm het prestigieuze pand aan de Amsterdamse Zuidas binnen. Hij zakt tot over zijn enkels in het wel erg hoogpolige tapijt.

Het is inmiddels vier uur 's middags en het spektakel kan eindelijk beginnen. Met een uurtje zullen alle stukken getekend zijn, denkt Frank dan nog. Hij ziet uit naar het afsluitende eten-tje, het *closing dinner*. Hij heeft gehoord dat uitgebreid tafelen gebruikelijk is na het sluiten van een deal. Als hij afgaat op de luxe in het notariskantoor verwacht Frank heel wat van het restaurant waar ze straks naartoe zullen gaan. Maar eerst moet de notaris nog de nodige zaken uitzoeken. Dat duurt en duurt maar en Franks maag begint te rammelen. Ook heeft hij moeite wakker te blijven, door zijn jetlag voelt het alsof het al één uur 's nachts is. Hij kijkt Rodie eens aan. Die wrijft over zijn wat forsere buik en fluistert Frank toe:

‘Wedden dat die notaris beneden in het bedrijfsrestaurant achter de pizza zit.’

‘Twee zielen, één gedachte,’ zegt Frank zacht. ‘En wij maar water drinken hier.’

Pas om half negen zijn alle handtekeningen gezet. Dat was nog een heel karwei, met hele ordners vol contracten waarvan iedere bladzijde geparafeerd moet worden. Als dat achter de rug is heft het gezelschap het glas en toast het op de mooie deal.

‘Dat het eenieder maar veel geluk mag brengen,’ zegt de notaris. Frank toast vrolijk mee en denkt: eindelijk ruimte om te ademen. Dan gaat ieder zijns weegs en blijven Frank en Rodie hongerig achter.

Als hij even later naast Rodie in diens Renault Espace ploft is Frank blij dat hij niet zelf terug hoeft te rijden. Hij zit er compleet doorheen. De combinatie van alle spanning, de jetlag en zijn lege maag eist zijn tol.

De laatste twaalf jaren flitsen door zijn hoofd. Hij heeft het stempel van *loser* en rampondernemer eindelijk van zich af kunnen schudden. Vooral aan zichzelf heeft hij bewezen dat hij het wel degelijk kan; een succesvol bedrijf opbouwen. De cirkel is

daarmee rond. Voor zijn directe collega's is hij vooral opgelucht, al zullen sommigen misschien moeite hebben om zijn beslissing te begrijpen. Hopelijk komt dat met de tijd. Frank realiseert zich dat het voor hen uit de lucht zal komen vallen, maar de echt goede verstaander heeft aan een half woord genoeg. Het was voor hem niet langer vol te houden op deze manier. Het afbreukrisico werd simpelweg te groot. Na deze transactie bevindt het bedrijf zich relatief veilig in de schoot van een stabiel, sterk en professioneel bedrijf, zijn de banen van die achttien collega's daarmee een stuk zekerder en kunnen ze met een gerust hart verder bouwen aan de toekomst.

Hij is vooral opgelucht dat hij nu eindelijk toe kan werken naar een leven met meer tijd voor zichzelf en zijn gezin. Voor het komende jaar hebben ze afgesproken dat hij fulltime zijn opvolger Thijs gaat inwerken en al zijn taken aan hem zal overdragen. Daarna breekt een nieuw tijdperk aan. Als fervent voetballiefhebber wil Frank veel voetbalwedstrijden in het buitenland bezoeken. Alle grote stadions van Europa zien. En hij wil zich toeleggen op het schrijven van artikelen en blogs en zich verder verdiepen in het voor hem zo interessante onderwerp van merkmanagement in het mkb. Dat is nog steeds onontgonnen terrein.

Boven aan zijn lijstje staat iets waar hij al jaren mee rondloopt: het schrijven van een boek over twaalf jaar ondernemerschap. Over alle rampen en wederopstandingen. Over de faillissementen van Compex, Unimeta en Support Plus. Over de start van Bukatchi en de avonturen die hij daar heeft meege maakt.

Maar eerst rijden ze naar het wegrestaurant Stroe. Dat ligt op de route en ze rammelen van de honger. Het is tien uur geweest als ze voor de deur van het restaurant staan. Het restaurant is gesloten.

'Dit is niet waar,' roept Frank uit.

Hij kijkt Rodie aan.

'Dan maar naar de Burger King. Die zit hiernaast.'

Net op het moment dat ze daar voor de deur staan, draait een medewerker in een geel-rode polo het bordje voor het raam om.

'Ook gesloten,' zegt Rodie sip.

En zo komt het dat Frank, twee uur nadat hij de deal van zijn leven heeft gesloten, om tien uur 's avonds bij het Shell-station Stroe een oud broodje kaas probeert weg te kauwen. Met Yogi

slikt hij de droge kost weg. Na dit luxe closing dinner staat hij weer met beide benen op de grond. Zoals het een echte Tukker betaamt.